

му конь, но той не стои на краката си; съ прѣбитъ грѣбнакъ и ранени кълки той се свилъ около свойтъ ѣздачъ. Крѣвта тече изъ неговитѣ рани, а той се старае съ диханието на своитѣ ноздри да стопли истиналото лице на свойтъ господарь, и нѣма кой да го добие. Неговтъ киселжийски животъ вече се е свѣршилъ, а бѣднийтъ Враний трѣбва да се мжчи и да чѣка.

Вѣйводата не е раненъ, около него сж уцѣтели само трима момци и тѣ единъ слѣдъ други падатъ на земята и сами себе си промушватъ съ ножоветѣ. Тогава Помацитѣ и селачитѣ захванаха да викатъ Аллахъ, Аллахъ! и се хвърлиха върху него съ ножоветѣ. Вѣйводата, съ ятагана въ ржка, стоеше на открито мѣсто, съ лѣвата ржка той тури въ устата си отрова, която всѣкога носяше съ себе си, съ дѣсната сѣчеше на-лѣво и на-дѣсно. Дълго се продължава бойтъ на одного противъ много. Викъ, шумъ, врѣва и охкания. Крѣвта се лѣе изъ ранитѣ на вѣйводата и летятъ къмъ всички страни отрѣзанитѣ членове на Помацитѣ и селачитѣ. Ето дотърчаха заптиитѣ и викатъ: вуръ, вуръ, гяуръ.

Вѣйводата умира стоящецъ на краката си и пада връвъ камъка. Съ неговата смъртъ замлъкна пѣсенъта за Пресвѣтая Богородица Дѣва Мариа.

По заповѣдъ на юзбашитѣ заптиитѣ се хвърлиха върху труповетѣ на българскитѣ момци и захванаха да имъ отрѣзватъ и отсичатъ главитѣ, кой както можаше съ своето желѣзо. Отрѣзанитѣ глави тѣ заловиха за коситѣ, понесоха ги и ги хвърлиха прѣдъ краката на каймаками-на: тѣ всичкитѣ, заедно съ главата на вѣйводата, малъ-заха четиредесетъ и четири; главата на Кючюкъ Стефанъ бѣше четиредесетъ и пета.

Каймакамина вече сидѣше подъ джбѣтъ на распостланъ килимъ; Джонъ Буллъ около него, и тѣ наедно пияха ракия. Каймакамина се усмихваше.

— Славно момчета!

Той испрати ефендетата и мюлязимитѣ въ Габрово, въ Търново и на телеграфнитѣ станции за да се разнесе по-скоро навсѣкждѣ добрата вѣсть. На всичкитѣ сра-